

СУХ СЕЗОН

Дейвид Уилкерсън
1 Февруари 1979

Проповядвам на хиляди и въпреки това има периоди, в които се чувствам толкова много „сух“, толкова далеч от топлото Божие присъствие. В тези моменти на суша нямам силно желание да чета Словото – чета Библията преди всичко по задължение. Когато съм пресъхнал и празен, почти не чувствам нужда да се моля. Знам, че вярата ми е ударена, а любовта ми към Исус е силна. Нямам желание да опитам нещата от този свят. Просто в тези дни и седмици на духовна суша изглежда, че не мога да докосна Бог.

Седели ли сте някога във църква, гледайки как тези около вас биват благославяни, докато вие не чувствате нищо? Те плачат, молят се, покланят се на Бог със страхотно чувство. А вие въобще не сте докоснат. Започвате да се чудите дали няма нещо нередно в духовния ви живот. Християните около вас разказват тези невероятни истории за това как Бог ги благославя и отговаря на всичките им молитви. Изглежда, че живеят на планински връх от щастливи преживявания, докато вие просто се влачите, обичайки Исус, но не подпалвате света. Някои от молитвите все още са без отговор. Не викате от радост нито имате емоционално изражение. Нямате големи истории, които да разкажете – чудеса, които да сте видели. Това почти ви кара да се чувствате като вярващ втора категория.

Вярвам, че всички истински християни изпитват сухи периоди на няколко пъти в християнския си живот. Дори Исус се почувства изолиран когато силно извика: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Марк 15:34 бел. пр.)

Бележки от дневника ми, по време на сух период

Водя си бележки от почти всяка мисъл, която получавам по време на нощните си молитви. Напоследък, по време на сух период, записах чувствата си. Мисля, че има много християни, които ще намерят себе си в тези честни бележки от моя дневник.

Минутка внимание преди да прочетете тези много лични изповеди: когато говоря за греха в собствения си живот, не си мислете, че това е някакъв отвратителна слабост, с която парадирям. За мен всичко, което не е от вяра е грях. Всички сме грешили и отпадали от Божиата слава. Често изпадам в отвратителния грях на съмнението. Така че, моля ви, не търсете в изповедите ми неща, които нямам предвид. Мислете за собствените си грехове докато четете.

Чудя се че моят Бог изглежда толкова далеч понякога. Ядосан ли ми е? Дали трябва да се крие от мен заради провал в живота ми? Дали ми се противи по някакъв начин, ограничаван от договор в святото Си Слово, което изисква от Него да затвори очи за посоката ми, поради моя инат? Грехът отделя ли ни от Него? Наистина ли Бог е там, желаещ да пробие в мен с изумителна радост и мир, но не е в състояние да го направи поради бариера, която съм поставил, в резултат на голям грях? Трябва ли да се крие, против собствената Си воля,

защото почита Словото Си повече отколкото Името Си? Той се крие от Израел по време на тяхното отстъпничество. Трябва ли да се крие от мен за известно време, докато проумее ужаса на собствените си грехове и избягам от тях?

Дали най-накрая не се е уморил от непрестанните ми падения и трябва да ме възпре за известно време само защото много ме обича? Дали всемогъщата Му любов изисква Той да ме изолира от присъствието Си докато не се пречупя и не Му се предам като дете – изтощен от празнотата и отчаянието си?

Или пък може би цялата тази суша е резултат на собствената ми слепота? Резултат от живот според чувствата? Дали Той е там през цялото време, въпреки моите провали, очакващ от мен да приема прошката Му? Или се чувствам изолиран само защото ме е срам и съм обременен с вина? Дали Го отбягвам защото съзнавам, че съм недостоеен за благословенията Му? Това, че знам слабостите си ли ме накара да вярвам, че нямам право да очаквам тази близост и утеха?

Не съм умопомрачен. Не е просто „среднощна тъга“. Никога не съм се съмнявал във вечното си спасение. Това, в което се съмнявам е способността ми да разбера как работи Бог. Винаги съм чувствал силата на огромната Му любов. Дори и в най-сухите си часове, чувството за любовта Му към мен е почти поразително. Но не е достатъчно да знаеш, че Отец те обича. Не е достатъчно да вярваш във всичките Му обещания. Не е достатъчно да знаеш, че желаеш Господ с цялата си същност. Трябва да има още нещо.

Трябва да има близост с Господ. Тихият, мъничък гласец. Радостта да чуваш този глас. Знанието, че Той не само живее в теб, но и че Словото Му е в устата ти. Сърцето трябва да чувства топлината Му. Светлината на Божието присъствие трябва да изпълва стаята. Сълзите, които до една са събирани в бутилка трябва да потекат. Радостта на Исус трябва да нахлуе из всички коридори на ума. Сърцето трябва да знае, че Той е дошъл да го води, да го утеши, да помогне в момент на нужда. Не трябва да има съмнение, въпроси, че Бог е решил да дойде и да общува със слугата Си.

Без Божията близост не може да има мир. Сушата може да бъде прекратена само от росата на славата Му. Отчаянието може да бъде прогонено само от уверението, че Бог отговаря. Огънят на Святия Дух трябва да стопли ума, тялото и душата.

Искам пълното Божие присъствие. Искам да се влея в реката Му от любов. Искам пълно опрощение на греховете си. Но повече от опрощение – искам свобода. Какво е опрощението без свобода? Знам, че Господ е обещал да ми прости седем пъти по седем в един единствен ден. Знам, че Неговата любов и простителност са за всички поколения. Знам, че ако изповядам греховете си Той е верен и праведен да прости и да ме изчисти. Но не е достатъчно да бъдеш опростен и изчистен от вчерашните грехове. Нуждая се от свобода от силата на греха, който толкова лесно ме изкушава. Свобода от робството на всяка страст. Свобода от оковите на всеки порок.

Зная, че Божието Слово обещава свобода. Запознат съм с многото стихове, които говорят за „ходене в Духа“, така че да не изпълняваме похотите на плътта. Знам предупрежденията да бягаме от похотта. Други стихове за „победа“ над света заливат ума ми, но понякога не виждам как ще намеря решението. По какъв начин тези стихове на практика работят в ежедневието ми живот? Какво всъщност означава да „ходиш в Духа“? Означава ли това, че никога повече няма да паднеш? Децата непрекъснато падат докато се учат да ходят. Дори възрастни се спъват и падат. Можеш ли да паднеш дори когато ходиш в Духа, да се изправиш и отново да ходиш, да станеш по-силен докато вървиш?

Но, Господи, трябва да си там! Ако не си там във време на суша, няма надежда. Трябва да си там, призоваващ ме, копнеещ за гласа ми, жадуващ за мен, както баща милее за детето си. Ако ли не – живота е безсмислен.

Не може да се откаже от мен когато ме боли. Да, плътта ми е слаба. Да, разочаровах Го – отново и отново. Да, казах Му колко много съжалявам – хиляди пъти тази година. Да, обещах да оставя света и всичко в него. Въпреки всичко по нищо не личи, че си спазвам обещанията. Да, понякога се чувствам като най-големия грешник, измамник, мерзавец, изневеряващ, безполезно дете. Не, не мисля, че съм достоен да очаквам някога отново Той да се приближи, след като се чувствам толкова незначителен и неблагодарен.

Но въпреки всичко това, някак си знам, че Той не е далеч. По някакъв начин чувам отчетлив тънък гласец: „Ела, мое дете, наясно съм какво изпитваш. Все още те обичам. Никога не ще те оставя или откажа от теб. Ще минем през това заедно. Все още съм твой Баща, а ти – Мое дете. Ела, но не с твоите си достойнства или доброта, а с достойнствата на Спасителя ти – Господ Исус!“

Някак си знам, че Той ще ме изкара от този сух период. В мен гори пламък, който няма да бъде задушен. Струва ми се, че знам, че обещанието ще се изпълни. В Неговото време, по Неговия начин, Той ще превърне сушата ми в река от любов. Словото Му ще дойде при мен. Ново откровение за волята Му. Обновен дух и по-велик мир. Само защото винаги мога да разчитам на Него.

О, Боже! Краката ми са глинени. Умът ми вярва силно. Сърцето ми се разтапя за Теб. Сълзите ми са горещи, желаещи Господно докосване. Но краката ми продължават да се отклоняват от пътя. Не ходя в Духа както наистина бих искал. Къде е тази „ден след ден“ победа? Къде е силата да опазя себе си свят и чист?

Боже, търся в Писанието, опитвайки се да намеря формула, изход от робството на греха. Ако трябва да стоя на колене цяла нощ, ще го направя. Дали пък не трябва да чета из цялата Библия, докато не се препъна в ясно послание за освобождението? Ако е така бих чел, и чел! Повечето клишета и лесни решения, предлагани от проповедниците не работят – въпреки, че звучат добре.

Някъде там трябва да има победа над цялата сила на врага. Някъде където да мога да положа тежестта, товара, безпокойството. Бог обещава абсолютна свобода над силата на врага. Един ден крака ми няма вече да е заклещен в капана на Сатана. Един ден ще погледна в сърцето си и ще видя само Исус, само святост, само тези неща, които са угодни на Бог.

Някой ден Бог трябва да заведе децата си на място на свобода от силата на греха. Божието Слово е толкова голямо. Аз знам много малко за това как да намеря в Него отговорите за личните ми нужди. Единствената ми надежда е, че Святия Дух свръхестествено ще ме заведе до истината, която ще ме освободи. Не мога да я намеря сам. Не мога да я измъкна от книги или от съветници. Не разбирам нищо от Него без Святия Дух да ми го разкрие. Искам да знам какво очаква от мен Бог; искам да знам каква е моята част и каква е Неговата!

О, Боже, изчисти желанията ми. Накарай ме да желая тези неща, които знаеш, че са най-добри за мен. Ако ми дадеш всичко, което желая, ще настане хаос, без ред; и хармония не би останала. Всичките ми човешки желания са слепи! Те обикновено нямат нищо общо с реалните ми нужди и често са противоположни на Божиите морални закони.

Лесно е да пожелаю онова, което ще ми нанесе най-голяма вреда, ще ме заведе до най-жестоката мизерия и ще предизвика най-трагичната бъркотия. Мисля, че желанията ми са добре обмислени, интелигентни и необходими за добруването ми...

Грехът изважда желанията ми извън Божия морален закон. Те се оказват пяна от на вътрешния ми апетит. Душевен глад, стремежи, похоти и страсти тънат във всякакъв род бъркотия. Те са призраци без възприятия.

Откъде произлиза по-голямата част от желанията ми? Не и от здрав разум; по-скоро са подбудени от суровата похот на старата ми природа. Втурват се от съзнанието ми като обезумели войски, объркани, слепи и в пълен безпорядък. Роят се като пчели – бързи и подивели.

С течение на времето често откривам колко глупави и празни са били желанията ми. Искане ми се да се захвана с нов проект, а той се срутва преди дори да е започнал. Напоследък открих, че разочарованието ми е всъщност прикрито благословение. Ако Бог не се беше намесил и държал тези желания далеч от мен, бих се саморазрушил.

Желанията ми често могат да са неморални. Може да са оплетени в похот. Съществува цяла порода желания, скрити под повърхността, изтласквана непрестанно върху нас от адамовата природа – винаги пробиващи в мозъка, смесващи се с най-дълбоките ни и святи мисли, опитващи се да накарат ума ни да ги възприеме като Божии мисли.

Много често личните ми желания са толкова силни, толкова дълбоко загнездени, че нахлуват в съзнанието ми в тайната стаичка. Стават толкова силни и упорити, че им позволявам да ме измамат да ги възприема като тихия, тънък Божии глас във вътрешния човек. Нека Бог ме пази от измамата на аморалните ми желания.

Какво трябва да правим за да преодолеем духовната суша?

1. Трябва да поддържам молитвен живот!

Защо вече никой от нас не се моли както трябва? Знаем, че Бог желае да ни утеши и да ни помогне. Знаем, че бремето ни може да бъде премахнато когато се затворим в Него. Има нещо в нас, което продължава да ни кара да се молим. Това е Святия Дух, който казва: „Ела.” Ела при водата, която утолява тази душевна жажда. Ела при Отец, който има милост към децата Си. Ела при Господа на живота, който обеща да прости извършения грях. Ела при Този, който няма да те обвини, изостави или скрие от теб.

Бог не се крие от нас когато грешим. Никога! Това са просто нашите страхове, обвиняващи сърцето ни. Бог не се скри в градината когато Адам и Ева сгрешиха. Той отиде при тях, търсещ ги и копнеещ за тяхното общение и любов. Самите ние се крием – поради вината и осъждението си. Не можем да си представим, че Бог все още ни обича, при положение, че сме толкова непокорни и неблагоприятни.

Ела смело до трона на благодатта – дори когато си съгрешил и си се провалил. Той прощава – веднага – на тези, които се покаяват с искрена тъга. Не трябва да прекарваш часове и дни в разкаяние и вина. Не трябва да изработиш завръщането си в добрата Му благодат. Не трябва да имитираш повърхностна скръб или да лееш фалшиви сълзи. Отиди при Отец, преклони колене и отвори сърцето си; и изплачи силно агонията и болката си. Кажи Му за паденията си, кажи Му всичко за борбите си. Разкажи Му за самотата си, за чувството си за изолация, за страховете си, за несполуките си. Опитваме всичко друго, но не и молитва. Четем книги, търсейки формули и водителство. Ходим при приятели, при служители, съветници – навсякъде търсим думи на утеха или съвети. Търсим посредници, а забравяме единствения Посредник, който има отговора на всичко.

Не се молим защото е трудно – през повечето време. Не е трудно, когато внезапно ни връхлети проблем. Когато заболяем от рак, или любим човек внезапно почине от сърдечен удар. Тогава сме толкова съкрушени в духа, че плачем и се молим. Това е добре. Но трябва да разчитаме на Исус и в добро, и в лошо. Трябва да събираме сили далеч преди кризата да ни смаже. Трябва да изливаме сърцата си пред Него всеки ден от живота си.

Нищо чудно, че сме толкова сухи и празни. Просто пренебрегваме тайната стаичка на молитвата. То не е и точно суша – хладкост е. Нарастваща студенина, причинена от това, че сме се отпуснали по течението, отклонили сме се от святото място. Нищо не е в състояние да прогони сушата и празнотата по-бързо от час-два в стаята с Бог. Отлагането на срещата с Бог в тайната Му стаичка носи чувство на вина. Знаем, че любовта ни към Него трябва да ни води в присъствието Му, но се занимаваме с толкова много други неща, времето лети, а Бог е пренебрегнат.

Хвърляме пред заповедите Му цял списък от „мисловни молитви”. Но нищо не може да замени тайната стаичка – със затворената врата, молещи се на Отец уединени! Това е решението за всеки сух период.

2. Повече не трябва да се страхуваме от малко болка!

Възкресението на Христос беше предхождано от кратък момент страдание. Ние умираме! Страдаме! Има болка и страдание!

Не искаме да страдаме! Да търпим! Да бъдем наранявани! Искामе безболезнено освобождение! Искаме свръхестествена намеса. Молим се: „Направи го, Боже, защото съм слаб и винаги ще бъда. Направи всичко, докато вървя по своя път, очакващ свръхестествено освобождение!”

Или пък обвиняваме проблемите и демоните! Търсим Божии човек и се надяваме, че той може да го прогони, така че да продължим по пътя си без болка и страдание – готово! Морски бриз в спокойния победоносен живот! Искаме някой да положи ръце на нас и да прогони цялата суша. Но победата не винаги идва без страдание и болка. Погледни греха си! Изправи се срещу него! Страдай, както страда и Исус. Изпълни се със страданието Му. Влез в него! Страданието е само за една нощ, радост винаги идва на сутринта.

Бог те изправя пред избор. Любовта Му изисква избор. Ако Бог свръхестествено ни изведеше от всяка битка без да страдаме и да изпитаме болка, това би осуетило всички изпитания, всички изкушения, не би съществувал свободен избор, нито изпитание като през огън. Би се получило, че Бог е променил волята си за човечеството. Той избра да ни срещне в нашата суша и да ни покаже как тя би могла да се превърне в нов начин на живот на вяра.

- Често преминаваме през суша и дори болка поради Божията воля. „Затова и тия, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро.” (1 Петрово 4:19)
- Но благодаря на Бог – страданието винаги е този кратък период преди победата! „А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа [Исуса], ще ви усъвършенствува, утвърди, укрепи [и направи непоколебими], след като пострадате малко.” (1 Петрово 5:10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Dry Spell](#)